

Põltsamaa raamatukogu emakeelenädal oli positiivsete emotsioonide rohke. On läinud mitu päeva, et kõike toimunud läbi analüüsida ja kirja panna.

Vaagisin oma mõtteid, jalutasin looduses, kogusin ideid, kuniks potsatas meilile kiri selle nädala külaliselt Elo Selirannalt. Ta vastas minu kirjale kohtumisõhtu kohta nõnda: „Ikka on tore inimesi näha, kes teevad teist asja, aga sama südamega.“ Ühtäkki taipasin, kõige olulisem on südamega tehtu ja selle nurga alt kohe kirjutama asunagi. Oluline pole mitte lihtsalt kohal olemine, vaid see, et sa päriselt oled selles, mida teed. Tunnetus kandub sel moel nendeni, kes sellest puudutatud saavad.

SÜDAMEGA TEHTU JÕUAB PALJUDENI NING JÄTAB OMA JÄLJE

Toon näite Põltsamaa kiriku uue vaiba sünniloost, mille kudumine on hea näide kogukonna ütehoidmisest ja sellest, et on loodud midagi, mille puhul jääb tänusõnadest väheks – südamega tehtud töö – „teevad teist asja, aga sama südamega“. Südamega tehtud töö eest täname ka meie oma häid kolleege raamatukogudes ning nõnda tehakse seda üle Eesti. Töö tegemises on südant näha.

ANU RAUA NÄITUSE PLANEERIMINE, KORRALDUSLIK POOL JA ISIKLIK PUUDUTUS

Anu Raua näitust planeerisime kaua. Aasta või isegi rohkem. Tema hea abiline Siiri Merila-Hubbard oli telefonikõne kaugusel, et kokkuleppeid sõlmida. Eesti Kultuurkapital ulatas ka oma abikäe. Mulle oli väga oluline, et Anu looming ja vaibakunstnik ise Põltsamaa raamatukokku jõuaks! Näitusel eksponeeritava jõudmi-

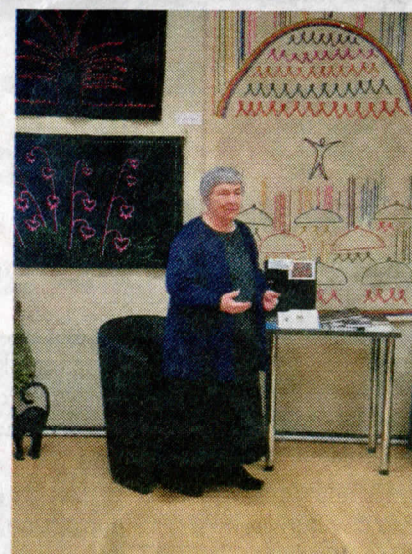
ne Põltsamaale oli omaette katusmus, sest vaibad oli parasjagu kas kuskil mujal rändamas või muutus kuupäev, aga me jäime enda soovile kindlaks. Suur tahtmine oli, et me saaksime pakkuda põltsamaalastele tükikese anuraualikkusest – rikkusest „sama südamega“. Näituse ülespanek oli nagu teraapia. Säätisime nii- ja naapidi, vahetasime asukohiti, otsisime näpuga järge ajades ja vaipu mõttes raamatutest vaipadele pealkirju ning tõime oma kodudest esemeid (kuue ruuduga aken, kiiktool, redel jms), mis peegeldasid vaibakavanditel nähtut. Otsisime sotsiaalmeedia abil detaile, mida näituse ilmestamiseks lisada (puuhalud, kaseviht, kiiklammas) ja ühel hetkel loksuski kõik paika – võisime lugeda ettevõtmise õnnestunuks ning valmistuda Anu enda külaskäiguks.

Näituse avamine osutus väga rahvarohkeks, saal oli puupüsti täis ning ukseks seisjad vahetasid üksteisega kohti, et paremini toimunu kuulda oleks.

„Valda ja Anu Raud – mustri- te lood“ avamisele tuli väga palju

rahvast. Muusikalise elamuse pakkus Põltsamaa muusikakool. Silma röömustas, et külla oli tulnud õpetaja Marika Viks koos oma klassi lastega. Iga hetk sellest sündmusest on väärt ajalukku talletamist. Anu Raud tutvustas vaipadel nähtavat ja selgitas ning rääkis põgusalt ka oma raamatutest ja sellest, miks otsustas kogetut raamatutesse kirja panema hakata. Anu pani südamele, et kõige olulisem on elu maal jätkumine. „Praeguses julgeolekus tuleb eriti hinnata maaelu, sest maal on võimalused hakkama saamiseks,“ ütles ta hinge sügavusest. Me oleme raamatukogus väga tänulikud, et saime niivõrd hea võimaluse – eksponeerida Anu Raua perekonna lugu ja tema käsitööd. „Mul on elus palju näituseid olnud, te ütlete, et tunnete end siin nii hästi. Mina tunnen ka end siin väga koduselt,“ lisas Anu Raud enne lahkumist. Näitus jääb avatuks aprilli lõpuni.

RAAMATUKOGUS TÖÖTADES TUNNEN, ET KIRJANIKUD ON MEIE SUHTES MÕISTVAD, KAIVAMID NING HOOLIVAD

Emakeelenädalal väisas Põltsamaa Raamatukogu veel teinegi külaline – Elo Selirand, kes kirjutab ka Aliis Jõe nime all. Esialgu oli meil kokkulepe ühe teise kirjanikuga, aga juhtus nõnda, et tal oli samal ajal teine pakkumine ning pidime kiiruga uue külalise leidma. Ühtäkki meenus, et olen varasemalt plaaninud kutsuda Elo Seliranda. Kirjutasin talle, ise näppe risti hoides, et loodetavasti on tal võimalus nii lühikese etteteatamise peale võtta ette sõit Põltsamaale. Vastus saabus veel samal õhtul ja uskuge, ma olin tõesti õnnelik, sest esiteks päästis ta meie päeva, aga eelkõige jõudis tänu juhu- sele meieni nii mitmekülgne ja huvitav inimene.

NAINE NAGU ORKESTER

Elo tööpõld on olnud rikkalik ja mitmekülgne, teda kuulates viibid kui fantaasiamaailmas. Tema kogemuslood tunduvad nii uskumatud, et enam ei saagi aru kas sa kuulad kõnelejat või toimub su ees parasjagu *stand-up*-komöödia, millel sa ennast kergusega kaasas kanda lased. Alates 2003. aastast tegutseb

ta Eesti Rahvusringhäälingu tegev- produtsendi ja režissöörina. Tema käe all valmivad sellised saated nagu „Prillitoos“ ja „Terevisioon“. Elo Selirand pakatab energiat ja positiivsusest, tema iga lause on kui raamatust loetud pilt – tal on hämmastav oskus „tavaline“ muuta „eriliseks“. Temas on peadpööriv mõttekiirus, analüüsivõime ja tohutult hea faktimälu. Teda kuulates oli pidevalt tunne nagu viibiksid tegelasena kuskil paralleelmaailmas.

Mul tekkis hiljem Eloga vesteldes tunne, et võiksin ta vabalt nüüdsama raamatukogutööle suunata, sest ta sobitus hetkega meie majja, nagu oleks igapäevaselt kolleegina siin viibinud.

See, millest ta oma raamatutes kirjutab, jäägu juba lugejatele avastamisrõõmuks.

KASVATAME JÄRELKASVU. TORE ON NÄHA INIMESI, KES TEEVAD TÖÖD SÜDAMEGA

Emakeelenädalal hoolitseti ka meie pisimate eest. Põltsamaa raamatukogu lasteosakonda külastasid kohaliku lasteaia lapsed, kellele loeti ette Aino Perviku raamatut „Kirjätähtede keerukas elu“. Ka meie valla teistes raamatukogudes pööratakse tähelepanu laste- ja noortetööle, tehakse koostööd koolide ja laste- adadega. Jään huviga ootama, kuidas kulges Adaveres toimunud video- kohtumine Epp Petronega, Puurmanis kokkusaamine Indrek Koffiga ja Tapiku raamatukogus pühapäevane kohtumine keeleteadlase Indrek Parkiga.

Me teeme oma tööd sama südamega.

VIIVIKA LEPP

Põltsamaa Raamatukogu
direktor